

A Fővárosi Ítéltábla dr. Lóránth József ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Puskás Gábor Zoltán ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2015. január 20. napján meghozott, 19.P.25.567/2014/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 36.000 (Harminchatezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az alperes által szerkesztett ... című internetes lapban „...” címmel jelent meg cikk, melyben foglaltak helyreigazítása végett a felperes sajtó-helyreigazítási pert indított.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozva, hogy a felperes kérelme kizárólag általánosítást tartalmaz, pontosan nem határozta meg a helyreigazítandó valótlan, vagy a valóságot hamis színben feltüntető közléseket.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperest kiadó ...-nek 15 napon belül 57.150 forint perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 84.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény IX. cikk (1)-(3) bekezdéseit, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1)-(3) bekezdéseit, 10. §-át, 12. § (1), (2) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 342. § (1), (2) bekezdéseit, 343. § (1) bekezdéseit, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 13., 14., 15. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla korábbi végzésének alapján azt vizsgálta, hogy a felperes által kért helyreigazítás mennyiben felel meg a korábban, az alperesi szerkesztőséghez eljuttatott helyreigazítási kérelemben foglaltaknak. Arra következtetett, hogy a felperes helyreigazítási kérelmében nem jelölt meg olyan tényállítást, amellyel kapcsolatosan vizsgálható volt, annak valótlan vagy valós tartalma, mivel a felperes kizárólag annak közlését

kérte, hogy a megjelent szöveg megsértette a ...-ot és az ehhez kapcsolódó személyi kört, továbbá általánosságban utalt az írás hamis tényállításaira, valótlanosságaira. Azt állapította meg, hogy konkrét helyreigazítási kérelem hiányában az utóbb valótlanként felsorolt állítások vizsgálata nem végezhető el.

Kitért arra is, hogy a felperes jóhírnevének, becsületének sérelme nem volt vizsgálható a perben, mivel az nem lehet sajtóper tárgya.

Mindezekén túlmenően arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sérelmezett írás egészében és tényleges tartalma alapján nem tényeket tartalmaz, hanem szerzőjének a ... labdarúgó csapatról alkotott negatív értékítéletét fejezi ki. A véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat azonban sajtó-helyreigazítás alapja nem lehet, és erre tekintettel is a kereset elutasítása mellett döntött.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján állapította meg a perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes keresetben foglaltak szerinti marasztalását.

Megítélése szerint az alperesi cikk valótlanosságokat tartalmaz, nem pedig véleménynyilvánítást, illetőleg értékítéletet. A véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, jellemzés, nézet és kritika szabadságát foglalja magában, de az alkotmányos védelem nem vonatkozik a tények meghamisítására. Az eljárás során kiderült, hogy a cikk szerzője az alperesi főszerkesztő, akinek pontosan tisztában kellett lennie a cikkben foglaltak valótlanságáról.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

A Pp. 343. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a keresetlevélben határozottan meg kell jelölni az igényelt helyreigazító nyilatkozat tartalmát.

A médiaszolgáltatónak, illetőleg a sajtótermék szerkesztőségének a sajtó-helyreigazítási eljárás szabályai alapján a felperes által benyújtott helyreigazítási kérelem alapján azt kell vizsgálnia, hogy a kérelemben foglaltak mennyiben cáfolhatók. Amennyiben a médiaszolgáltató, illetve a sajtótermék szerkesztősége a kérelemnek nem ad helyt, és a felperes sajtó-helyreigazítási pert kezdeményez, az eljáró bíróságnak abban kell állást foglalnia, hogy alapos volt-e helyreigazítást megtagadó magatartás.

Az Smtv. 12. § (1) bekezdésének második fordulatának előírása szerint az igényelt helyreigazító közleményt a felperesnek úgy kell előterjesztenie, hogy abból megfelelően következtetni lehessen a valótlan, vagy a valóságot hamis színben feltüntető tartalomra. Ennek hiányában az eljáró bíróság sincs abban a helyzetben, hogy a megfelelő helyreigazító közlemény közzétételére kötelezze a médiaszolgáltatót, vagy sajtószervet.

Az általános tartalmú helyreigazító közleményből utóbb a közönség sem értesülhet a valótlan tényekről, vagy a való tények hamis színben való feltüntetéséről, ezért az ilyen jellegű helyreigazító közlemény közzétételére kötelezés nem lehetséges, figyelemmel a PK 15. számú állásfoglalás II. pontjában megfogalmazott gyakorlati elvekre.

A felperes az eredeti, az alpereshez eljuttatott sajtó-helyreigazítási kérelmében csak egy általános tartalmú helyreigazítási kérelmet továbbított, annak tartalmából az alperes nem állapíthatta meg, hogy a felperes pontosan mely közléseket sérelmezi.

A sajtó-helyreigazítási eljárás és a sajtó-helyreigazítási per szabályaiból az is következik, hogy a per során a korábban a médiaszolgáltatóhoz, vagy a sajtótermék szerkesztőségéhez benyújtott helyreigazítási kérelem csak olyan keretek között módosítható, ami nem mutat túl az eredeti kérelem tartalmán.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban is, hogy a felperes által módosított kereseti kérelem ugyan pontosította a kérelmet a sérelmezett cikk tartalmához képest, azonban részletes kérelmet a felperes korábban az alpereshez nem juttatott el. Erre tekintettel a per során benyújtott tartalmú kérelemre a helyreigazítás szigorú határidejei már nem vonatkozhattak, és azt nem lehetett olyannak tekinteni, mint amelyre a felperes a pert megelőzően megfelelően nyilatkozhatott volna.

Helytállóan döntött ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasításakor, mivel egyrészről a felperes eredeti kérelme olyan mértékben volt általános, amely alapján a cikkben foglaltakra is hivatkozással megfelelő helyreigazítás nem volt elrendelhető, illetőleg a később módosított helyreigazítási kérelem az eredeti kérelmen olyan mértékben mutatott túl, amely módosításra a sajtó-helyreigazítás per szabályai nem adnak lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a felperest terhelő illeték összegét, mivel annak alapját kizárólag az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdésének b) pont alapján kellett számítani. Az elsőfokú bíróság korábbi határozatának hatályon kívül helyezése az illetékfizetés mértékét nem befolyásolja. A másodfokú bíróság erre tekintettel a felperes által fizetendő illeték összegét leszállította.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni az alperes perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az alperesi perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

Köteles viselni továbbá a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. szeptember 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő